

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **H. S. H.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2018, č. j. KRP-10947-23/ČJ-2018-050022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2018, č. j. 29 A 3/2018 - 30,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovila podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shora specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Dospěl totiž k závěru, že se žalovaná nedopustila v průběhu správního řízení závažnějších pochybení a rovněž napadené rozhodnutí nevykazuje vady. Z výpovědi žalobce plyne, že se nechce vrátit do země původu a udělá vše pro to, aby k tomu nedošlo, a přeje si pokračovat do Spolkové republiky Německo. Podle krajského soudu tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že byly naplněny podmínky podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; oprávněnou shledal rovněž i dobu, na kterou byl žalobce zajištěn. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově argumentaci, že žalovaná nedostatečně zhodnotila hrozbu vážné újmy pro případ jeho návratu do Iráku ve smyslu § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce netvrdil, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, uvedl pouze, že v Iráku je možné vše a nechce se tam vrátit. Uvedl také, že musel utéci z domova a byl diskriminován v uprchlickém táboře, v zemi původu pobývají jeho sourozenci a nemocná matka; v uprchlickém táboře neviděl žádnou budoucnost a cítil se zde nechtěný z důvodu diskriminace. Ničím nepodloženou a z toho důvodu účelovou shledal dále krajský soud námitku, že žalobce přišel o domov z důvodu konfliktu s Islámským státem.

[4] Podle krajského soudu se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala s otázkou možného ohrožení žalobce v případě návratu do země původu z důvodu obecně neutěšených podmínek v oblastech poničených válečnými událostmi na podkladě Závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2018; to je založeno na dostatečných a objektivních podkladech, které se věnují aktuální situaci v Iráku. Z nich se podává, že dřívější nedobrá a nebezpečná situace v Iráku již nevládne, teroristická organizace zde již nevyvíjí žádné aktivity a její činnost je tamními vojenskými orgány utlumena; co do bezpečnostní situace je rovněž možné využít institutu vnitřního přesídlení do bezpečnější části země s pomocí státních orgánů.

[5] Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalované, že žalobce lze na základě informací, které o sobě uvedl, považovat za migrující osobu, která má ekonomické důvody pro svoji nelegální cestu do Spolkové republiky Německo, kde má známé a příbuzné. K poukazu žalobce na nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání krajský soud uvedl, že by muselo dosahovat mimořádného stupně a jeho hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu; žalobce přitom cestoval přes řadu bezpečných zemí, kde se mu naskýtal možnost žádosti o ochranu a bezpečí, té však nevyužil. Krajský soud rovněž přisvědčil závěru žalované, že v žalobcově případě nebylo možné využít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek (ve výroku I.), stejně jako i napadené rozhodnutí, zrušit.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se při vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění, tj. správní vyhoštění, nelze spoléhat pouze na závazné stanovisko Ministerstva

pokračování

vnitřní a podstatné důvody je třeba promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem nezhodnotila závěry obsažené v závazném stanovisku, a nelze proto přezkoumat, zda je možné uskutečnit účel zajištění, tj. správní vyhoštění. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že uvedený nedostatek napadeného rozhodnutí lze překlenout přezkumnou činností soudu za pomoci obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Na dané rozhodnutí je třeba klást zvýšené nároky, jelikož zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je institutem, který omezuje osobní svobodu cizince a nepodléhá automatické kontrole soudu. Rozhodnutí o zajištění cizince je prvním úkonem ve správním řízení, cizinec není o zahájení řízení vyrozuměn a není mu umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí se spisovým materiálem. Nemá možnost se odvolat, podat podnět k zahájení přezkumného řízení ani návrh na obnovu řízení. Jeho jedinou možností je podat žalobu ke správnímu soudu, přičemž má fakticky k dispozici pouze rozhodnutí o zajištění. Stěžovatel má tedy za to, že žalovaná pochybila, když v napadeném rozhodnutí nezhodnotila nebezpečí vážné újmy, které by mohlo stěžovateli hrozit při návratu do Iráku.

IV.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, a to za podmínek daných v § 124 zákona o pobytu cizinců. Tyto podmínky přitom byly ve stěžovatelově případě naplněny. K možnosti vycestování zpět do Iráku byl stěžovatel podrobně dotazován v rámci výsledku účastníka správního řízení dne 1. 2. 2018, při němž byl přítomen tlumočník. Žalovaná si rovněž kvůli případné existenci důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, z něhož vyplynulo, že na stěžovatele se nevztahují důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování je tudíž s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců možné. Obsah tohoto závazného stanoviska je přitom podle § 149 odst. 1 správního řádu pro žalovanou závazný. Dne 2. 2. 2018 také stěžovatel využil svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a práva se k těmto vyjádřit.

[9] Na základě uvedených skutečností má žalovaná za to, že se problematikou existence důvodů znemožňujících vycestování v rámci správního řízení zabývala dostatečně. Stěžovatel se při výsledku, kterému byl přítomen tlumočník, ani jednou nezmínil o tom, že by existovala jakákoliv překážka, kvůli které by Českou republiku nemohl opustit. Z domovského státu odešel kvůli tomu, že chtěl za bratrem, sestrou a přítelkyní do Spolkové republiky Německo, kde chtěl dále dostudovat a následně pracovat. V Iráku je podle jeho slov komplikovaná situace, byla by ohrožena jeho budoucnost a neví, co by se mu tam mohla stát, když tam se může stát cokoliv. Žalovaná je přesvědčená o tom, že dostatečně odůvodnila rozhodnutí o zajištění; vycházela přitom z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení opatřila, a také z vyjádření stěžovatele zaznamenaného do protokolu o výsledku účastníka řízení, kterému byl po celou dobu přítomen tlumočník.

[10] Žalovaná pro výše uvedené navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud v průběhu kasačního řízení zjistil, že stěžovatelovo zajištění založené napadeným rozhodnutím bylo dne 13. 2. 2018 na základě písemného příkazu k ukončení zajištění v zařízení podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno.

[12] Usnesením ze dne 9. 10. 2018, č. j. 4 Azs 118/2018 - 37, Nejvyšší správní soud řízení vedené pod nadepsanou spisovou značkou přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla kasačním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[13] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla i přes to, že dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předeseílá, že skutkově i právně obdobný případ týkající se cizince (také irácké státní příslušnosti), který byl spolu se stěžovatelem zadržen dne 29. 1. 2018 ve 22:35 hod. v obci Leknice při kontrole vozidla jedoucího na trase z Rumunska do Spolkové republiky Německo přes území České republiky a Polska, již posuzoval v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 - 59 (stěžovatel R. A. H.). Jelikož stěžovatel v uvedené věci (rovněž zastoupený zástupcem Mgr. Ladislavem Bártou) vznesl v podstatných ohledech prakticky totožné námitky a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaném rozsudku odchýlit, vycházel z nich také v nyní posuzovaném případě.

[17] Kasační soud připomíná, že podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém

pokračování

případě cizince neprodleně propustit na svobodu. Správní orgán má tedy v řízení o zajištění pouze povinnost předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

[18] Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.“ Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány často v řízeních o zajištění cizinců využívají pro posouzení možnosti vyhoštění závazné stanovisko, které se vyžádaly v souvisejících běžících řízeních o správním vyhoštění. K tomu došlo i v právě posuzované věci.

[19] Pokud v řízení o zajištění postačí pouze předběžná úvaha o možných překážkách vyhoštění, pak pokud má policejní orgán k dispozici již závazné stanovisko Ministerstva vnitra k této otázce získané v řízení o správním vyhoštění, je třeba, aby z něj vycházel. Obě řízení vede tentýž orgán, tedy příslušný orgán cizinecké policie. Obsah tohoto stanoviska předurčuje vyřešení této otázky v řízení o správním vyhoštění minimálně v prvním stupni, přičemž právě v řízení o správním vyhoštění je tato otázka řešena s konečnou platností. Ačkoliv tedy takové závazné stanovisko nemá formálně povahu závazného stanoviska pro řízení o zajištění, je na místě, aby se s ním zacházelo obdobně, jako kdyby se o závazné stanovisko jednalo, i když se formálně jedná o prostý podklad rozhodnutí podle § 50 odst. 4 správního řádu.

[20] V dalším posouzení Nejvyšší správní soud vychází z právě uvedeného předpokladu, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2018 má z povahy věci obdobné účinky, jako kdyby se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu i v nyní projednávaném řízení o zajištění stěžovatele.

[21] Povinnost posoudit možné vycestování stěžovatele zpět do Iráku proto v projednávané věci žalovaná naplnila odkazem na kladné závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2018. Nyní je sporné, zda bylo povinností žalované do odůvodnění rozhodnutí o zajištění uvést i důvody, na základě kterých dospělo Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku k závěru, že vycestování stěžovatele do Iráku je možné.

[22] V obecné rovině se k problematice závazných stanovisek vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, v němž mj. uvedl, že „podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodnout, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. Pokud by o otázkách

svěřených do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodl správní orgán, který vede řízení, jednalo by se o nezákonné jednání ultra vires, neboť závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze dotčený správní orgán (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha: 2009, s. 506 a n.).“

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, dovodil, že obsah závazného stanoviska by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Tato povinnost byla od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu, podle něhož „[z]ávazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.“

[24] Závazná stanoviska nejsou samostatně přezkoumatelná. Jejich přezkum je však umožněn v rámci konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113).

[25] Podle citované judikatury Nejvyššího správního soudu je tak podstatné, zda jsou správní rozhodnutí i závazné stanovisko přezkoumatelné. Správní soudy při uplatnění patřičného žalobního bodu přezkoumávají jak závazné stanovisko, tak i napadené správní rozhodnutí. Z žádného právního předpisu ani judikatury naopak neplyne povinnost uvádět rozhodné důvody závazného stanoviska do odůvodnění samotného správního rozhodnutí. Tento požadavek je nadbytečný. Podle Nejvyššího správního soudu by naopak taková povinnost mohla v některých případech způsobit nepřehlednost vydaného správního rozhodnutí.

[26] Správní orgány mají zásadní povinnost danou v § 36 odst. 3 správního řádu umožnit účastníkům řízení se seznámit s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (s výjimkami povolenými zákonem, povahou věci, či dovozenými judikaturou, viz dále). Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 - 44, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, obdobně srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, č. j. 7 A 1/95 - 34). V obecné rovině tak nemůže nastat situace, kdy účastník řízení nebude mít možnost se se závazným stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu.

[27] Výjimky z uvedeného pravidla lze rozdělit do tří kategorií: 1) účastník řízení je se všemi podklady rozhodnutí již obeznámen (srov. rozsudek ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 - 95); 2) rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. rozsudek ze dne 23. 2. 2011, č. j. 4 As 22/2010 - 54) a 3) kdy tak stanoví zákon (např. v řízení o žádosti, když se žádosti vyhovuje, nebo v odvolacím řízení, když odvolací správní orgán nepořídil nové podklady rozhodnutí). Některá rozhodnutí mohou patřit do více uvedených kategorií. V těchto případech by trváním na povinnosti umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady

pokračování

rozhodnutí nebyl naplněn cíl a smysl § 36 odst. 3 správního řádu. Účastníci řízení se mohou seznámit s podklady rozhodnutí dodatečně formou nahlížení do správního spisu dle § 38 správního řádu. Následně mohou podat odolání v těch případech, kde je přípustné, popřípadě se obrátit s žalobou ke správnímu soudu. Uvedený postup nelze považovat za protizákonný, ani porušující práva účastníků.

[28] Přezkoumávané rozhodnutí spadá do druhé uvedené kategorie, jelikož vydání rozhodnutí o zajištění cizince je podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení. Stěžovatel měl možnost se s podklady rozhodnutí (tedy i závazným stanoviskem) seznámit po vydání napadeného rozhodnutí tím, že využije práva nahlížet do spisu. Pokud nesouhlasil s odůvodněním závazného stanoviska, mohl se proti němu bránit žalobou, což i učinil. Nelze proto dospět k závěru, že by byla zkrácena jeho práva na přezkum napadeného rozhodnutí.

[29] Správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. Pokud stěžovatel namítá, že obecně cizinci často nemají možnost se seznámit se spisovým materiálem před podáním žaloby a musí tak nesouhlas s rozhodnutím vyvozovat pouze z daného rozhodnutí, tak je nutné uvést, že mu taková námitka nepřísluší. V jeho věci totiž k takové situaci nedošlo. Ze správního spisu, konkrétně z protokolu o výsledku stěžovatele č. j. KRPH-10947-22/ČJ-2018-050022-SV, plyne, že se stěžovatel seznámil s kompletní spisovou dokumentací (součástí bylo i posuzované závazné stanovisko) dne 2. 2. 2018, tedy pouhý den po té, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a celkem tři týdny před podáním správní žaloby k poštovní přepravě ke krajskému soudu. Tato námitka proto není důvodná.

VII.

[30] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[32] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, který jej ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; odměnu za zastupování a jeho hotové výdaje hradí stát. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka sestává z odměny za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, resp. jejího doplnění, ve výši 3.100 Kč, podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z částky 300 Kč představující náhradu hotových výdajů s tímto úkonem související (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele bude vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu